РІК 1931. Лютий. Ч. II.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ

БОЖОЮ МИЛОСТЮ І БЛАГОСЛОВЕННЯМ СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛА

ЕПИСКОП

ПЕРЕМИСЬКИЙ, САМБІРСЬКИЙ І СЯНІЦЬКИЙ

ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВІРНИМ ЕПАРХІЇ МИР В ГОСПОДІ І АРХІЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ!

Милостивий Бог, що з безконечної до нас любови післав нам свого Єдинородного Сина, щоби нас відкупити від гріхів[1]) нехай буде нам всім милосерний і в сьогорічнім Великім Пості, що його днесь з упованням на його поміч зачинаємо. Нехай подасть нам свою всемогучу ласку, щоби ми гідно відправили нашу сьогорічну великодну сповідь, щоби ми очистили в ній наші душі від всякої скверни гріха та обновилися совершенно в Христовім Дусі.

Нема бо більшої ласки, яку Господь Бог може дати чоловікови, як ласка доброї сповіди. В добре відправленій сповіди Г. Бог прощає грішникови його вину за сповнені гріхи, відпускає йому кару яку за гріхи мавби покутувати, крім сего освячує його душу ласкою, щоби на будуче міг праведно жити та дає йому навіть таку поміч до за-

[1]) Йоан IV, 10.

ховування Божих заповідий, що як її чоловік з власної вини не стратить, може завдяки тій помочі ціле своє життя аж до смерти Господа Бога любити і напевно спастися.

Сю ласку витревання в добрім аж до смерти називає св. Церков найбільшим даром Божим, який може чоловік тут на землі від Бога одержати; а длятого, що цей дар отримуємо від Бога в першій мірі через добре відправлену сповідь, томуто добре відправлена сповідь є для нас так дуже важна. Звернім проте Всеч. Отці і дорогі в Христі братя і сестри в сім Великім Пості особливійшу увагу на сю річ і доложім усильних наших старань, щоби сегорічну великодну сповідь відбути як найлучше й найсвятійше.

До цего закликає нас св. Церква першими словами постної Тріоді, коли перед неділею о митарі і фарисеї в стихирах на „Господи возвах“ заохочує нас словами: »смирім себе перед Богом, благаючи його в пості так як митар: Боже, очисти нас грішних!« До цего кличе нас наша власна совість християнська, якщо вона не закриває перед нашими очами дійсного стану нашої душі, що ми всі є грішниками і потребуємо очищення від наших численних гріхів. До цего закликаю вас і я ваш владика, що памятає на свій обовязок, який вложив Ісус Христос на всіх наслідників своїх апостолів і учеників, щоби сповідали своїх вірних, коли сказав до них: **пріимѝте Дх҃ъ ст҃ъ: ѝмже ѿпꙋститѐ грѣхѝ, ѿпꙋстѧтъсѧ ѝмъ, и҆ ѝмже держитѐ держа́тсѧ**[1]).

Головною причиною, задля котрої наш божественний Спаситель опустив небо і замешкав між нами, був гріх. Довгих трийцять три роки працював Ісус Христос на нашій долині сліз надтим, щоби чоловіка від гріха вибавити і спасти. **Пріи́де бо Сн҃ъ человѣ́чь взыска́ти и҆ спасти́ поги́бшаго**[2]). «Син человічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло«. Шукав не тих що праведними були, але бідних грішників, що угиналися під тягаром своїх провин. А коли їх найшов, прощав їм провини, пригортав до свого люблячого Серця і наставляв на дорогу правди і спасення. Коли стрінув розслабленого та побачив його нужду а серце його повне віри і готовости до праведного життя, скоро потішив його словами: »Кріпися сину, відпускаються тобі твої грі-

---

[1]) Йоа. XX, 22-23. — [2]) Л. XIX, 10.

хи[1])". Коли другим разом найшов грішницю, котра »ридаючи, почала слізми зливати його ноги і волосям своєї голови обтирала їх і мастила миром[2])«, та бачив щирий жаль єї, постанову поправи і глибоку віру, знова сказав до неї: »відпускаються тобі гріхи . . . віра твоя спасла тебе; іди в мирі[3])«. Иншим разом коли наш Спаситель стрінув жінку грішницю котру »спіймано на чужоложстві«, а котру фарисеї за це вже закамінувати хотіли, та пізнав що вона жалувала за свій вчинок і завстиджена просила його о помилування, не завагався негайно простити їй словами: іди »але від тепер вже більше не гріши[4])". Навернення митаря Закхея, невісти Самарянки, притча о блуднім сині, о заблуканій вівці, і инші, всі вони вчать нас того, що Ісус Христос уважав за головний обовязок свого уряду прощати гріхи щиро каючимся грішникам. Навіть тоді, коли вороги Ісуса з ненависти до нього розпяли його на хресті і він повис між небом а землею, та в невисказаних муках і страшнім конанню боровся зі смертю, і тоді навіть гадка його линула на першім місці до грішників, щоби їм простити їх гріхи; томуто перше слово розпятого на хресті нашого Спасителя було: »Отче, відпусти їм, бо вони не знають що роблять[5])«.

Це бажання Спасителя є й нині в його Божім Серцю. І нині він не менше як тоді бажає простити кождому його гріхи і кождого кличе до покаяння і поправи життя. Не будьмо проте, возлюблені в Христі, жорстокими для нашого Спасителя в сьогорічнім Великім Пості, так як неодин з нас був таким минулими роками, але постановім собі сильно з Божою помічю, сьогорічну великодну сповідь добре відправити, щоби в сей спосіб заспокоїти це горяче бажання Ісуса, яким він хоче цей вогонь любови яким горить його прсв. Серце, поширити і в наших серцях.

На се, щоби Христові вірні все мали можність доступити відпущення своїх гріхів, Ісус Христос установив навіть окрему св. Тайну і дав власть своїм священикам уділяти її. Це є наша св. Тайна Покаяння або покути, або як її називаємо Тайна сповіди. Сю св. Тайну установив Ісус Христос по своїм воскресенню, коли своєю смертю на

---

[1]) Мт. IX, 2. — [2]) Л. VII, 38. — [3]) там 49, 50. — [4]) Й. VIII, 3, 11. — [5]) Л. XXIII, 34.

хресті вислужив вже всі ласки потрібні нам до відпущення хріхів. А установив її так: ще за життя свого Христос прирік апостолам і ученикам дати їм сю власть уділяти св. Тайну покути. Наперед обіцяв Ісус Христос сю власть верховному апостолови св. Петрови як Голові своєї Церкви, коли сказав до нього: Ты єсѝ Пѣтръ, и на сѣмъ камени созиждꙋ цѣрковь мою, и врата адова не одолѣютъ ей. И дамъ тебѣ ключи царства небнаго: и еже аще свяжеши на земли, бꙋдетъ связано на небесѣхъ: и еже аще разрѣшиши на земли, бꙋдетъ разрѣшено на небесѣхъ[1]). „Ти єси Петро, і на сій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного, і що звяжеш на землі, буде звязане на небесах, а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небесах". Тими словами Ісус Христос установляє уряд Одного Апостола тут на землі, котрого власть сягати буде аж поза брами неба; котрий мати буде право усувати зперед вірних Христових всі перешкоди їх вічного спасення, а на першому місці сю головну перешкоду, якою для чоловіка є гріх, і мати буде власть давати наново право вступу до неба тим, що його втратили. Але так як св. Петрови, Ісус Христос прирік дати сю власть також і всім тим апостолам, ученикам і їх наслідникам, що під проводом св. Петра як Голови і найвисшого Пастиря Христової Церкви, будуть сею Церквою рядити як підчинені йому пастирі; бо і до них також сказав Христос на иншім місці подібні слова: Аминь бо глаголю вамъ, елика аще свяжете на земли, бꙋдꙋтъ связана на небеси: и елика аще разрѣшите на земли, бꙋдꙋтъ разрѣшена на небесѣхъ[2]. »Істинно кажу вам, що звяжете на землі, буде звязане на небі, а що розвяжете на землі, буде розвязане на небі«.

Це що Ісус Христос прирік дати пастирям своєї Церкви, установив і дав їм по своїм воскресенню. Він явився між своїми учениками, що зі страху перед Жидами зібралися при замкнених дверях і сказав до них: Якоже посла мя Оц҃ъ, и азъ посылаю вы. И сіе рекъ: дꙋхнꙋ, и глагола имъ: приимите Дх҃ъ ст҃ъ: имже ѿпꙋстите грѣхи, ѿпꙋстятся имъ, и имже держите держатся[3]). „Як мене післав Отець, і я посилаю вас. Сказавши се, дунув і сказав їм: Прийміть Духа святого; кому відпустите гріхи, відпустяться їм, а кому задержите, задержаться".

---

[1]) Мт. XVI, 18, 19. — [2]) Мт. XVIII, 18. — [3]) Й. XX, 21-23.

Отсе є, возлюблені в Христі, торжественне установлення св. Тайни сповіди. Як Христос післаний був через свого Вітця небесного, таксамо, для тої самої цілі, з таким самим порученням і такою самою властю він Христос, Син Божий, котрому **дадѣсѧ всѧка власть на нбсѝ и на землѝ**[1]), посилає тепер своїх апостолів. Христос був післаний шукати грішників, їх ратувати щоби не загинули, давати життя тим душам, що жили в тьмі гріховній; для тої самої цілі посилає тепер своїх учеників і їх наслідників. А на знак, що і їм дає Божу власть померші душі лежачі в гробі гріха воскрешати до нового життя, дунув на них і сказав: прийміть святого Духа, Духа **жизни подателѧ**, щоби світ знав, що ви свій уряд виконуєте не людською а Божою силою. А вкінці Христос означив виразно, в який спосіб пастирі в його Церкві, се є священики, мають виконувати цей свій уряд, і тому казав їм відпускати **або задержувати** гріх, відповідно до того, як випаде їх **суд** над грішником каючимся, чи він буде узнаний за гідного відпущення гріхів чи ні. Рівночасно тими самими словами Ісус Христос перестеріг всіх священиків перед великою їх відповідальністю перед Богом на випадок, якби той їх суд був несправедливий; бо суд священика над грішником в Тайні сповіди повинен бути так справедливий, як сам Божий суд, бо Господь Бог, той суд **за свій** узнавати мусить!

Хто з нас, возлюблені в Христі, мігби се припустити, що священик, сам грішний чоловік, може мати Божу власть, якби нам сего не був сказав сам Господь наш Ісус Христос, відвічна Правда? Читаємо в Євангелії св. Марка, що коли Ісус Христос уздоровив розслабленого жилами і простив йому його гріхи кажучи до нього: „сину, відпускаються тобі твої гріхи[2])", книжники жидівські що були при тім і се чули, казали: „він хулить; хтожбо може відпускати гріхи, як не один Бог?[3])" І правду думали і казали, що один лишень Господь Бог має власть відпускати гріхи, бо він лишень один має власть над людською душею і право до людської совісти. Але ту саму власть і право має також і той, кому Господь Бог сю власть і право дасть; а тими відпоручниками і повновласниками Божими є Христові священики, посвячені на се, щоби були **строителѧми тайнъ Божіихъ**[4]).

---

[1]) Мт. XXVIII, 18. — [2]) II, 5. — [3]) II, 7. — [4]) I. Кор. IV, 1.

„Якби Господь наш Ісус Христос“ — каже св. Лігуорі, „зійшов до котрої з наших церков і сів до сповідальниці сповідати людий, а в другій сповідальниці в тім самім часі сповідав священик, то слова: Азъ тебѣ разрѣшаю сказані через Ісуса Христа і через священика до каючогося грішника, малиби однаковий наслідок, бо так там як тут гріхи булиби відпущені“[1]).

Якжеж проте не радіти нам з того і не дякувати та не прославляти за це Господа Бога давшаго власть таковую человѣкомъ?[2]) Якжеж не дякувати Господу Богу за це, що він через своїх священиків є між нами, щоби нам помагати в праці над спасенням наших душ?

Тому ми повинні все, коли лишень можемо, старатися користати з цеї власти священиків. Коли Господь Бог дає свою власть людям, то він хоче тимсамим, щоби вони сю власть виконували. Господь Бог надармо властий своїх нікому не дає, бо він без цілі нічого не робить. А якжеж священики можуть виконувати власть уділяти св. Тайну сповіди, як не буде сповідаючихся? Ми провинилисяби перед Богом, якби ми бачили що потребуємо сповіди, а з неї користати не хотіли.

А хто з нас єї не потребує? Хто з нас сказати може, що він не потребує прощення гріхів? Той хто казавби що не потребує сповіди, доказувавби що він сліпий на душі і себе не знає; він доказувавби тимсамим, що потребує сповіди більше як хто небудь другий. З під обовязку сповіди ніхто не є винятий, ні убогий ні богач, ні вчений ні невчений, ні світський чоловік ні священик, ні епископ ні сам Папа римський Намісник Ісуса Христа тут на землі; бо всі ми, доки людьми єсьмо і на сім світі жиємо, грішниками єсьмо і всі ми священика потребуємо, щоби від нього дістати від наших гріхів і похибок розрішення.

А якби ми ще й у Великім Пості цей наш обовязок занедбали, коли то Церква Христова приказує нам під тяжким гріхом відправити великодну сповідь, то розважте се самі, мої дорогі в Христі браття і сестри, як великою тоді булаби наша провина? Чи моглиби ми надіятися від Бога його помочі і благословенства, якого у всіх працях нашого життя всі так дуже потребуємо, якби ми не сповнили навіть того першого нашого християнського обовязку?!

---

[1]) De dign. sacerd. I, 8. — [2]) Мт. IX, 8.

Стараймося проте, возлюблені в Христі, усильно цей наш обовязок у сьогорічнім Великім Пості точно й побожно виконати, шоби не найшовся ні в одній з наших парохій такий Христовий вірний, котрий не відправивби сьогорічної великодньої сповіди або відправив її зле й недбало. Просіть Господа Бога, щоби він вам в сім ділі поміг своєю ласкою. Особливо моліться до св. Духа, щоби він просвічував ваш розум для доброго пізнання всіх гріхів. Приготовляйтеся добре до св. великодної сповіди, бо чим ліпше приготовання, тим певнійша опісля поправа нашого життя. Приступайте до св. сповіди зі щирим жалем і сильною постановою змінити життя на лучше і будьте готові виконати по сповіди все те, до чого ви в сповіди зобовязалися. Старайтеся ще тепер сповіддю вирівнати по можности всі ваші зобовязання зглядом ближніх, а особливо позбуватися з серця всякого гніву й ненависти, бо св. Тайна сповіди се тайна любови і милосердя. Приступайте до св. сповіди з серцем чистим, яке прощає всім, що йому колинебудь яку прикрість зробили, бо не мігби ніхто з вас мати надії що йому Господь Бог простить гріхи, якби ви зі своєї сторони не хотіли простити вашому ближньому кривди, яку він вам заподіяв. О се ви самі просите Господа Бога в »Отче наш« коли говорите: »остави нам долги наша, якоже і ми оставляєм должником нашим", бо тими словами просите, щоби Господь Бог простив вам ваші гріхи таксамо, як ви прощаєте гріхи вашим ближнім, котрими вони вас образили.

Приступаючи до св. сповіди не забувайте ніколи на се, що заповідь любови ближнього є разом з заповіддю любови Бога головною підставою і фундаментом цілої Христової релігії, бо Христос Господь сказав, що **ѿ сѐмъ разꙋмѣ́ютъ всѝ, ꙗ̑ко мои̑ ᲂу̑ченицы̑ е̑стѐ, а̑ще любо́въ и̑мате междꙋ̀ собо́ю**[1]). »По сім спізнають всі, що ви мої ученики, коли любов матимете між собою«.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога Вітця і всі дари св. Духа, нехай будуть зі всіми вами. Амінь.

Дано в Перемишлі, в неділю о блуднім сині, 1931 р.

† ЙОСАФАТ Епп.

---

[1]) Йоан XIII, 35.

Ч. 1082. — В справі великопостного пастирського листа.

Поручаєся Всеч. ОО. Душпастирям відчитати вірним повисший пастирський лист замість проповіди підчас Служби Божої в неділю сиропустну, там де ОО. Душпастирі відправляти будуть, а в других церквах в слідуючі найблизші неділі так, щоби у всіх церквах кождої парохії його відчитано.

Всеч. Отці постараються приготовити належно всіх своїх вірних до гідного відправлення сеї великодної сповіди так, шоби всі вірні добре знали і розуміли всі услівя потрібні до відбуття доброї сповіди, а це: 1) належне приготовання (обрахунок совісти, заповіди Божі, церковні, обовязки стану....), 2) жаль за гріхи (який має бути, як його збуджувати....), 3) постанова поправи (яка повинна бути, що повинна обнимати.... [реституція]....) 4) властива сповідь (визнання гріхів, як визнавати, святотатські сповіди...) 5) надолуження за гріхи (покута належна, добровільна, поправа життя, позбування налогів, зірвання грішних зносин [конкубінати, безбожні товариства, приставання з нерелігійними особами, зла преса — часописі, книжки]...)

У всіх своїх проповідях і духовних науках в великім пості, Всеч. Отці будуть мати на ціли добре приготовання своїх вірних до гідного відправлювання св. сповідий. — Від Еписк. Ординаріяту.

Ч. 649. — Зарядження на час постів в р. 1931. згл. до Великого Посту в р. 1932.

Дотично постів поручаємо придержуватись постанов Львівського провінціонального Собора з р. 1891 (Титул XI. ст. 240. О постах).

Де би однак заходила потреба розрішення, уділяємо Всеч. ОО. Душпастирям, Катихитам і Сповідникам власть, по совіснім провіренню причин розрішати від посту, з виїмком пятниць.

Особи користаючі з розрішення відмовлять звичайно приписані в таких разах молитви. Рівночасно звертаємо увагу, що особи хорі або ослаблені в наслідок недуги, жебраки, тяжко працюючі, жінки бременні і кормлячі діти, родини, що їх голова не допускає инших страв, не є обовязані до посту. На сповідь і пасхальне св. Причастя

визначуємо, подібно, як в минулих роках, час від понеділка І. Седмиці Вел. Посту аж до Празника Пресв. Тройці.

Всеч. ОО. Душпастирі і Катихити нехай доложать всіх сил, щоби як найлучше приготовити вірних до достойного приняття св. Тайн. Де се можливе належить, особливо по містах і місточках, урядити реколекції. Таксамо дуже поручаємо запрошувати до сповідий сусідних священиків. О дни приїзду чужих священиків в ціли слухання сповіди належить вчас наперед повідомляти вірних. Всеч. ОО. Душпастирям добре відомо, що не лишень за сповідь але і з нагоди великодної сповіди не можна побирати від вірних ніяких датків ані для себе, ані для дяка. О сім повідомляємо зі згляду на церковні кари за нарушення цеї постанови.

Дотично гріхів задержаних в Нашій Епархії пригадуємо тут. розпорядок з дня 3. лютого 1917. ч, 696. (Вістник Перем. Епархії з р. 1917. ст. 59. і сп.). Дотично гріхів задержаних Ординарієви самим правом і дотично власти привертати каючимся право petendi debitum conjugale, відсилаємо до тут. розпорядку з р. 1930. ч. 855. (Перем. Епарх. Відомости з р. 1930. ч. III. ст. 54.).

Ч. 1083. — В справі відновлювання Пресвятої Евхаристії в дочерних церквах і доїзду до них в будні дні.

Всім Всеч. ОО. Душпастирям є добре відоме рішення Замойського Синоду з 1720 р. (Тит. III, §. 3), силою котрого кождий душпастир є обовязаний змінювати частиці в кивоті кождого тижня, а по крайній мірі що 2 неділі, — а де би в церкві була вохкість, то частійше — і, оскільки Нам відомо, Всеч. Отці придержуються цего розпорядку що до своїх матерніх церков.

Провірено однак, що виконання цего рішення синодальнoто стрічає деякі трудности у сих парохіях, де є 2 або і більше дочерних церков, в котрих відправляєся Служба Божа доперва що трету або четверту неділю згл. свято.

Щоби не наражати Пресв. Тайну Евхаристії на брак пошани, та щоби повисшу справу управильнити, подаємо до відома і заряджуємо, що висше згаданий припис синодальний що до відновлювання Пресв. Евхарістії обовязує

і у всіх дочерних церквах без виїмка, та приказуємо всім дотичним Всеч. ОО. Душпастирям цего припису точно придержуватися з тим, що стверджене незаховання цего зарядження буде уважане як більша провина душпастиря.

В сій цїли Всеч. ОО. Душпастирі обовязані вести точну евіденцію зміни Нсв. Тайн у своїх дочерних церквах, а там де не можуть зміняти їх в неділі згл. в свята, обовязані це вчинити в будний день наперед на це призначений, о котрім повідомлять заздалегідь всіх вірних парохії, а в особенности вірних приналежних до дотичної дочерної церкви. В цей спосіб, через відправлення Служби Божої в будний день в дочерній церкві, дасться нагоду тамошнім вірним і приступити до св. Сповіди та св. Причастя і вислухати Служби Божої, — а і самі ОО. Душпастирі будуть мати тоді добру нагоду для катехізації дітий.

Знаємо, що це буде може декуди злучене нераз і з трудом, але сего вимагає Божа слава і спасеннє душ, які Господь Бог віддав нашій опіці.

Така відправа Служби Божої хочби лишень читаної, в дочерний церкві в будні дні з громадним св. Причастєм дітий та вірних, може стати могучим середником до обнови релігійного життя в парохії і зможе стати ліком на численні єї рани.

При сій нагоді пригадуємо рівнож Всеч. ОО. Душпастирям приписи дотично вічної лямпи перед Нсв. Тайнами видані Львівським Провінц. Синодом з р. 1891. (Тит. VI, гл. II. ст. 186), і поручаємо їх точно заховувати. — Від Еписк. Ординаріяту.

Ч. 701. — Речинець іспитів конкурсових о душпастирські бенефіції в р. 1931.

Іспити конкурсові о душпастирські бенефіції відбудуться цего року в днях 28 і 29 квітня і 6 і 7 жовтня.

До іспиту конкурсового належить зголоситися на пів місяця перед речинцем іспиту.

Священики, що перший раз здають іспити, обовязані зазначити в поданню чи і коли зложили іспит з догматики, моральної і церковного права, а перед самим іспитом предложити письменно вироблені проповіди згл. егзорти.

Ч. 702. — Речинець іспитів з доґматики, моральної і церковного права в р. 1931.

Іспити з доґматики, моральної і церковного права відбудуться цего року в днях 21 квітня і 2 жовтня.

До іспиту з доґматики приступають священики висвячені в р. 1930, до іспиту з моральної священики висвячені в р. 1929, а до іспиту з церковного права священики висвячені в р. 1928. В тих самих речинцях є обовязані приступити до іспитів зі згаданих предметів ті священики, що були до цего покликані в попередніх роках, а ще доси їх не зложили.

В кінци пригадується, що священики, які не зложили повисших іспитів, не будуть допущені до іспиту конкурсового, хиба що предложилиби умотивоване оправдання, для яких причин до згаданих іспитів не приступили.

Ч. 1084. — В справі передплати за Епархіяльні Відомости на рік 1931.

Передплата за Епархіяльні Відомости на рік 1931. виносить 10 зл. Квоту сю позволяється побрати з церковної скарбони, а канцелярія Еп. Консисторії відтягне її з платні за март.

Всеч. ОО., які не побирають платні, як також Всеч. ОО. Катехити, обовязані повисшу належитість надіслати до канцелярії Еп. Консисторії.

Ч. 1085. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 15. марта 1931. виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат: Бірчанський — Ліщава горішна.
» Буківський — Морохів.
» Дуклянський — Граб.
» Комарнянський — Ричигів.
» Риманівський — Дошно.
» Рудецький — Загірє.
» Сокальський — Сокаль.
» Старосамбірський — Білич горішний.
» Судововишенський — Віжомля.
» Тіснянський — 1) Лопінка 2) Тісна.
» Чесанівський — Плазів.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі вплинулиби по дни 15. марта 1931, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобовязуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту, згодитися на евентуальне відлученнх дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о приняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обовязуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Коляда на Рідну Школу.

Горлицький деканат 16·50 зл., Уйковичі 8·50, Завадка Турч. 22·52, Токарня 8·20, Раневичі 7·62, Бобятин 10·50, Монастир ОО. Василіян в Крехові 50·52, Гладишів 24·03, Татари 45, Опільско 50, Поляна 16·23, Лукове 5, Угерці мін. 50·67, Смереків 20, Вірхомля 10, Риботичі 20, Забірє 18, Ліщини 22, Рихвальд 18, Ліщовате 15, Глудно 21, Береги долішні 27, Розсохи 25, Волосате 16·55, Смолин 10, Салаші 10, Монастирець 5, Добра 57·20, Кавсько 24, Олешичі 15, Середниця 8·50, Болохівці 5, Липа 25. Балигород 35, Кальниця 20, Щирець 5, Хлиплі 5, Лімна бірч. 15, Реклинець 20, Посада риб. 12·50, Загочевє 5, Радошиці 20, Руда монастирська 5, Брониця 10, Болестрашичі 5·55, Карликів 23·40, Урож 7, Наконечне 25, Завишень 20, Брунари вижні 30·03, Гошани 10, Клоковичі 20, Ялин 17·14, Новиця 4, Порохник 7·20.

ХРОНІКА.

Іменовання.

Ч. 7691/30. о. Паращак Теодор, парох в Головецьку долішним — завідателем жукотинського деканату.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 19. о. Конюшко Михайло — Розлуч.
Ч. 20. о. Колтонюк Іван — Кобло старе.
Ч. 165. о. Качмар Дмитро — Старява сяніцька.
Ч. 864. о. Лах Василь — Пискоровичі.

Завідательства одержали:

Ч. 305. о. Хотинецький Йосиф, парох в Михайлевичах доїздж. — Загірє.
Ч. 362. о. Ванькович Михайло — парох в Горожанні малій, доїздж. — Ричигів.
Ч. 165. о. Щепанський Антін — Віжомля.
Ч. 866. о. Кліш Теофіль, парох в Ластівках, доїздж. — Свидник.

Померли:

о. Насальський Володимир, парох в Ричигові 1. I. 1931
о. Дуркот Іван, парох в Загірю 5. I. 1931.

Душі їх поручається молитвам Всеч. Духовенства.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 8. лютого 1931.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

II. ЧАСТЬ.

о. ГОЛИНСЬКИЙ П.

Католицька Акція

(Продовження).

Св. Отець глядить на К. Акцію як на союз католицьких орґанізацій і установ зі собою в спеціяльний спосіб злучених і підчинених одноцілому проводови. Таким чином бажає він створити побіч армії світського і монашого клиру другу могутню армію світських апостолів, в якій старшинами будуть самі світські люди а духовенство буде в ній повнити ролю інструкторів і звязкових старшин між єрархією, що держить найвисший провід і булавами підчинених, боєвих ґруп.

Зі сказаного виходить, що Католицька Акція буде обнимати ріжні степені, висші і нижші. Найвисшим авторитетним орґаном на території диєцезії буде диєцезальна управа Католицької Акції. Її покличе до життя Епископ-Ординарій, який заразом затвердить правильник, на основі котрого вона буде розвивати свою діяльність. Річчу диєцезальної управи буде створити низші степені отже парохіяльні орґани евентуально також деканальні як це має місце прим. в краківській диєцезії. Взаїмовідношення тих степенів і їх обсяг діяння означить правильник. З практичного боку пожадана річ, щоби поодинокі диєцезальні управи К. Акції утворили висші орґанізаційні степені залежно від обставин: областні, провінціональні, краєві. В той спосіб Католицька Акція буде на вні репрезентувати поважну силу, запевнить собі більший вплив в усіх царинах громадського життя, лекше осягне намічені цілі. Висші орґанізаційні степені К. Акції не будуть в нічім обмежувати власти епископа в його епархії, бо краєва чи провінціональна централя не буде нічого приказувати диєцезальній управі ані підчиненим їй органам і взагалі не буде орґаном зверхним тільки обєднуючим, дорадчим, влекшуючим працю диєцезальній управі, яка остане на далі одинокою начальною владою для всіх орґанізацій і справ Католицької Акції на терені своєї диєцезії.

Побіч організацій підпорядкованих Католицькій Акції можуть собі істнувати й инші католицькі організації та установи їй непідчинені, з якими однак Католицька Акція обовязана по змозі піддержувати дружні зносини а навіть тут і там підпирати їхню діяльність. Ці організації хоч з Церквою незлучені можуть однак принести богато хісна католицькій справі, о скільки лиш органи Католицької Акції зуміють запевнити собі на них благодійний вплив. Такт і вирозумілість з бігом часу притягнуть і їх під спільний дах. Пій X. в енцикл. „Il fermo proposito“ пише: »Католицька Акція вимагає якнайревнійшої і найбільш витревалої праці всіх зєдинених католиків. Та воно не виключає, що треба теж попирати і розвивати инші організації, які рівнож в ріжний спосіб працюють для добра суспільности і народу і стремлять до нового розквіту християнської цивілізації... Якщо ціль є похвальна, о скільки точно зберігається християнські засади а примінювані засоби є добрі, то належить їх похваляти і попирати«.

Годиться піднести тут ще деякі важні ціхи Католицької Акції в першу чергу єї аполітичність. Підчеркує це Св. Отець при всякій нагоді називаючи її виразно релігійною, духовною, надприродною у протиставленні до всякої політичної, земської і матеріяльної акції, зазначуючи одночасно, що »на випадок коли політичні справи в якийнебудь спосіб доторкалиби релігії або моральности, булоб завданням Католицької Акції ужити свойого впливу і сили так, щоби всі католики однозгідно понад партійні інтереси мали на оці одиноко добро Церкви і душ та до тої цілі стреміли«. (в листі до Кард. Сеґура). А до католицьких студентів сказав Св. Отець дня 9. вересня 1924.: »Коли політика підходить до вівтара, тоді Релігія, Церква і Папа, який їх репрезентує, мають не лиш право але також обовязок давати вказівки і доручення, а католицькі душі мають право о них допоминатися і їх виконувати...« — Вільно католикам мішатись у політичні справи, вільно їм гуртуватись у політичних партіях очивидно таких, яких програма і діяльність є в згоді з правами Бога і Церкви але все те має відбуватися поза організаційним життям і працями Католицької Акції, яка не сміє під ніякою умовою встрявати у вир партійно-політичних борб ані стояти на услугах

ніяких, хочби навіть складених зі самих католиків з католицькими програмами і назвами політичних партій.

Інтеґральною частиною праць Кат. Акції, одним із близших єї завдань а заразом могутнім середником до осягнення найвисшої єї цілі себто обнови католицького життя в родині і суспільности є розвій здорової і пожиточної суспільної діяльности. Харитативна праця належить до завдань Церкви з волі Спасителя від перших днів єї народин. »В Церкві — каже Кард. Бертрам у творі „Im Geiste und Dienste der Katholischen Aktion“ — є Христос через усі століття милосерним самарянином, який знижується до терплячого нужду людства, в убогім пізнає брата ба навіть самого заступника Христа і через допомогу в дочасній біді глядає дороги, щоби ратувати його з найтяжшої бо душевної нужди. Починаючи від вибору діяконів, тих перших опікунів убогих аж до обнимаючої цілі краї діяльности харитативних орденів і установ, створив Христовий Дух, який вічно живе в материному серці Церкви, найкрасші діла любови ближнього«. Тойже Кардинал називає харитативну працю ангелом Католицької Акції.

Д. б.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.